

Pel meu mirall...

Davant el meu últim mirall, en veure'm
sencer, malalt, potser acabat,
potser damnat, tan pà·lid,
vaig dir molt lentament clares paraules
belles, fràgils, altes, les més nobles
que trobava en la foscor del meu record.
Des de sempre, però, allí hi havia
grasses, molles, llefiscoses bèsties,
que dels racons venien fins als llavis,
a rosegar-me els mots mentre naixien:
no sents encara la remor profunda
de pergamí, d'ossos trencats, de vidre?
I al mirall, entretant, es reflectia
a poc a poc una perversa imatge,
el signe de la qual podràs entendre,
si fas també, com jo, l'estranya prova
d'esguardar el teu bon fons, qualsevol hora,
tot intentant de nou una impossible,
inútil creació per la paraula.

Salvador Espriu